

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

Dosar nr. 5/2008

DECIZIA NR. 557

Sedința publică din 17 aprilie 2008

Președinte – Maria Pohoată

Judecători – Valentin Niță

Alexandrina Urlețeanu

Grefier - Mirela Costache

Pe rol fiind pronunțarea asupra recursului formulat de reclamanta SC
, cu sediul în str. nr. bl. sc
et. 2 ap. 27 județul Prahova, împotriva sentinței nr. din
pronunțată de Tribunalul în contradictoriu cu pârâta
cu sediul în str. nr. județul
Prahova.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din
fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată și care face
parte integrantă din prezenta, când, instanța, pentru a da posibilitatea recurentei-
reclamante să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea cauzei la

CURTEA

Prin acțiunea înregistrată la Sectia comercială și de
contencios administrativ sub nr. , reclamanta SC SRL a
solicitat ca, în contradictoriu cu pârâta D.G.F.F. , prin hotărârea ce se va
pronunța să se dispună anularea Deciziei nr. , a Deciziei de impunere
nr. , a Raportului de inspecție fiscală înregistrat la nr. și a notei de
constatare ce a stat la baza acestui raport, cu consecința exonerării de plata sumei de
lei reprezentând impozit pe profit, TVA și accesoriile acestora.

Reclamanta a solicitat să se dispună și suspendarea executării actelor
administrative fiscale până la soluționarea cauzei.

În motivarea acțiunii, reclamanta arată, în esență, că atât Decizia nr.
cât și Decizia de impunere, Raportul de inspecție fiscală și nota de
constatare sunt nefondate, deoarece în mod nelegal s-a constatat că documentele care
au stat la baza înregistrărilor contabile și la deducerea unor cheltuieli au fost
considerate ca nefiind documente nejustificative întrucât acestea au fost emise și
înrădesc toate condițiile legale la data efectuării operațiunilor comerciale.

Mai arată reclamanta, că documentele care au stat la baza operațiunilor financiare, respectiv facturile fiscale, îndeplinesc condițiile legale din punct de vedere al formei și conținutului și că ea nu avea atribuția de a verifica plaja de numere pentru facturile eliberate de furnizori, situație în care nu are nicio culpă în ceea ce privește procurarea și emiterea acestora.

Pârâta a depus în cauză întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, motivând, în esență, că facturile fiscale menționate în Raportul de inspecție fiscală nu îndeplinesc calitatea de document justificativ întrucât, din verificările efectuate, nu s-au putut stabili furnizorii reali ai bunurilor înscrise în acestea și, ca atare, reclamanta nu avea drept de deducere a TVA și de diminuare a bazei impozabile.

În cauză, după administrarea probatoriilor cu acte și expertiză de specialitate, Tribunalul Prahova, prin sentința nr. 15.01.2007 a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Pronunțând această soluție s-a reținut că, în urma controlului efectuat la societatea reclamantă, s-a constatat că aceasta s-a aprovizionat în perioada ianuarie-decembrie 2004 cu tablă în valoare de 1.000.000 lei pentru care a dedus TVA în cuantum de 200.000 lei în baza unui număr de 10 facturi față de care s-a constatat că nu îndeplinesc calitatea de document justificativ, întrucât societatea furnizoare nu există sau documentele nu aparțin acestor societăți.

Ca atare, a reținut Tribunalul Prahova, problema care se pune în discuție este aceea dacă cele 10 facturi fiscale care au constituit obiectul controlului au sau nu calitatea de document justificativ ca să dea posibilitatea beneficiarului livrării, respectiv a reclamantei, să deducă TVA-ul.

A reținut Tribunalul Prahova că această problemă a fost tranșată prin decizia nr. V din 15.01.2007 a I.C.C.J. prin care s-a statuat în aplicarea dispozițiilor art. 21 alin. 4 lit. e și art. 145 alin. 8 lit. a și b din Legea 571/2003, precum și art. 6 alin. 2 din Legea 82/1991 „ taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea TVA-ului ”.

În speță, s-a reținut că atâta timp cât cele 10 facturi se circumscriu situației examinate detaliat de instanța supremă, tribunalul a apreciat că acțiunea este nefondată, înlăturând susținerile reclamantei privind inexistența culpei sale, precum și susținerile expertului desemnat în cauză, care a apreciat că facturile au caracterul de documente justificative întrucât HG 831/2007 nu se referă la faptul că societățile furnizoare nu existau sau că documentele emise nu aparțin acestora, ci doar la forma, conținutul, modul de întocmire și circulația facturilor fiscale, responsabilitatea întocmirii acestora aparținând furnizorilor.

Împotriva sentinței pronunțată de instanța de fond a declarat recurs reclamanta, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitând modificarea în tot a sentinței și pe fond admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

În susținerea recursului, reclamanta arată că în mod greșit instanța de fond, la soluționarea cauzei, a avut în vedere numai decizia nr. V din 15.01.2007 pronunțată de Secțiile reunite a ICCJ București, întrucât actul juridic dedus judecării în hotărârea invocată este diferit de cel care face obiectul cauzei.

În acest sens, arată recurenta, în decizia a este vorba de inexistența și necunoașterea emitentilor facturilor și necunoașterea și inexistența sediului acestora, a codului fiscal, date fiscale care au dus în mod cert la imposibilitatea identificării acestora pentru deducerea de TVA, ceea ce nu se întâmplă în cazul de față, deoarece furnizori sunt cunoscuți cu toate datele de identificare fiscală, documentele putând sta la baza deducerii TVA-ului, așa cum a apreciat și expertul numit în cauză.

Mai mult, arată recurenta, societatea a făcut și plăți inclusiv TVA către furnizori, atât prin bănci cât și numerar și, ca atare aceștia, pot fi identificați din punct de vedere fiscal.

La pronunțarea soluției, mai arată recurenta, instanța de fond nu a avut în vedere legislația în vigoare și nici raportul de expertiză depus la dosar care este singura probă utilă și pertinentă cauzei în soluționare, întrucât din acesta rezultă că furnizorii sunt cunoscuți cu toate datele lor de identificare fiscală, ceea ce conduce la concluzia că TVA-ul se poate deduce în mod legal și corect.

Curtea, analizând sentința pronunțată de instanța de fond prin prisma criticilor formulate de recurentă, având în vedere actele și lucrările dosarului și dispozițiile legale în materie, constată că recursul este întemeiat, urmând a fi admis pentru următoarele considerente :

Din analiza actelor dosarului, raportul de inspecție fiscală, s-a reținut că societatea recurentă s-a aprovizionat în perioada cu diferite cantități de tablă de la mai multe societăți comerciale, respectiv SC SRL, SC SRL, SC SRL, SC SRL și SC SRL.

În urma verificărilor, organele fiscale au stabilit că recurenta nu avea drept de deducere a TVA-ului, deoarece operațiunile comerciale de aprovizionare nu s-au desfășurat în baza unor documente care să fie calificate justificative, în sensul că societățile furnizoare nu există sau documentele emise nu aparțin acestora.

Urmare însă probelor administrate în cauză, acte și expertiză, rezultă însă că cele facturi de aprovizionare au caracterul de documente justificative, deoarece acestea se puteau înregistra în evidența contabilă a reclamantei.

Astfel, din decizia nr. din pronunțată de Secțiunile reunite ale , avută în vedere și de prima instanță în soluționarea cauzei, s-a admis recursul în interesul legii declarat de Procurorul General al de pe lângă această instanță și în aplicarea dispozițiilor art. alin. lit. și ale art. 145 alin. 8 lit. A și B din Legea 571/2003 privind codul fiscal, precum și ale art. 6 alin. 2 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, s-a stabilit că taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea TVA-ului.

Decizia nr. a Secțiilor reunite a obligatorie, așa cum reține și instanța de fond potrivit art. 329 alin. 3 C.proc. civ., stabilește un principiu în sensul că TVA-ul nu poate fi dedus și nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele

prezentate nu pot fi încadrate legal ca fiind justificative, în sensul că acestea trebuie să furnizeze toate informațiile legale în vigoare la data efectuării operațiunilor.

Faptul dacă documentele au caracter justificativ în baza cărora se poate deduce TVA-ul, în sensul dacă acestea conțin toate informațiile legale la data efectuării operațiunilor se stabilește în fiecare caz în parte, în raport de probele administrate în cauză.

În speță, operațiunile comerciale, așa cum rezultă din raportul de inspecție fiscală, s-au derulat în perioada ianuarie-decembrie 2004, aplicabile în ceea ce privește deducerea TVA-ului și noțiunea și conținutul de documente justificative sunt dispozițiile art. 145 alin. 8 cu trimitere la art. 155 alin. 8 din codul fiscal și art. 6 alin. 2 din Legea contabilității.

Potrivit dispozițiilor legale sus-citate, exercitarea dreptului de deducere a TVA-ului (145 alin. 8 Cod fiscal) este condiționată de justificarea dreptului respectiv în funcție de felul operațiunii, în speță documentul justificativ constituindu-l factura fiscală cu care i-au fost livrate bunurile și care trebuie să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. 8.

Potrivit art. 155 alin. 8 din Codul fiscal factura fiscală trebuie să cuprindă seria și numărul facturii, data emiterii acesteia, numele, adresa și codul de identificare fiscală ale persoanei care emite factura, numele, adresa și codul de identificare fiscală, după caz, al beneficiarului de bunuri sau servicii, denumirea și calitatea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate, prețul unitar fără taxă pe valoarea adăugată și baza de impozitare pentru fiecare cotă sau scutire, cota de TVA aplicată sau mențiunile scutit cu drept de deducere, scutit fără drept de deducere, neimpozabil, supus regulilor speciale după caz, suma taxei pe valoare adăugată de plată.

De asemenea, art. 6 alin. 1 și 2 din Legea contabilității nr. 82/1991 prevăd că orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor contabile angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate după caz.

Potrivit dispozițiilor legale sus-citate de altfel, responsabilitatea pentru întocmirea facturilor revine furnizorilor, beneficiarii având obligația ca operațiunile de aprovizionare să fie reale și înregistrate în contabilitate.

Ori, așa cum rezultă din expertiza contabilă dispusă în cauză care a verificat cele 10 facturi ce constituie obiectul cauzei și le-a caracterizat ca documente justificative, recurenta a menționat în mod legal toate operațiunile de aprovizionare în contabilitatea sa.

De altfel, modalitatea de aprovizionare și evidențiere a facturilor emise în cauză a fost verificată și de Parchetul de pe lângă Tribunalul Prahova, care, prin Rezoluția ~~77/2005~~, a confirmat propunerea organelor de poliție de neîncepere a urmăririi penale în ceea ce-l privește pe administratorul societății recurente.

Dar, din analiza raportului de inspecție fiscală și a deciziei nr. 77/2007, rezultă că nici intimata nu contestă realitatea operațiunilor comerciale și nici faptul că facturile în cauză nu cuprind toate datele legale, așa cum prevăd dispozițiile art. 155

alin. 8 din Codul fiscal, ci faptul că cele 10 facturi fac parte din plaja de serie și numere aparținând altor agenți economici decât cei înscrși ca furnizori.

Or, în situația în care nu se contestă că cele 10 facturi ar avea alt format decât cel aprobat prin H.G. 91/1997 în sensul că sunt formulare tipizate cu regim special și faptul că acestea cuprind toate datele de identificare nu i se poate imputa recurentei că furnizorii au folosit facturi din plaja de serie și numere aparținând altor agenți economici.

Acest lucru nu putea și nu avea cum să fie verificat de recurentă în calitatea sa de beneficiară.

Față de toate considerentele de mai înainte, Curtea, în raport cu art. 312 alin.3 raportat la art. 304 pct. 9 C.proc. civ., apreciază că recursul declarat de reclamantă este întemeiat, motiv pentru care urmează a fi admis, modificată în tot așezința, în sensul admiterii acțiunii și exonerării acesteia de plata sumei de TVA și accesorii.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE

Admite recursul formulat de reclamanta [nume], cu sediul în [adresa], str. [str.], nr. [nr.] bl. [bl.] sc. [sc.] et. ap. [et. ap.] județul [județul]
împotriva sentinței nr. [nr.] din [data] ianuarie [an] pronunțată de [tribunalul], în contradictoriu cu pârâta.
în [adresa] str. [str.] nr. [nr.] județul [județul]

Modifică în tot sentința nr. [nr.] pronunțată de Tribunalul [tribunalul] în sensul că admite acțiunea.

Anulează decizia nr. [nr.] emisă de [serviciul de] - Serviciul de [serviciul de] al [serviciul de] și Decizia de impunere nr. [nr.] emisă de [serviciul de] de [serviciul de] și în parte Raportul de inspecție fiscală nr. [nr.] și exonerarea reclamantei de plata sumei de [suma] lei T.V.A și accesorii.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, 17 aprilie 2008.

PREȘEDINTE,
Maria Pohoată

JUDECĂTORI,
Valentin Niță Alexandrina Urlețeanu

GREFIER,
Mirela Costache

Red. AU
Dact. MC
3 ex/7.05.2008
d.f. 5400/105/2007 Trib. Prahova
j.f. I.Stănescu
I. Lucacel
Operator de date cu caracter personal
Notificare nr. 3120